

НЕДІЛЯ V ЗА ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ (Цикл В)

Сьогоднішнє читання присвячене людським стражданням і Божій відповіді на них. Йов, парадигма невинного страждальця, є образом багатьох жертв, які не знаходять сенсу у своєму болю. Йов бачить життя як важкий тягар, який виснажує день за днем, без особливої надії. Це почуття не чуже серцям багатьох людей, особливо у важких ситуаціях. Якщо життя в цьому світі вичерпане і ми можемо сподіватися лише на те, що можемо передбачити і що маємо перед собою, то легко впасти у відчай, який ллється з уст Йова: "Життя моє - подих, і очі мої не побачать більше блаженства".

Отже, існує два види зла: фізичне зло, якому ми часто не знаходимо пояснення, і моральне зло, яке полягає в наслідках, які воно може мати для нашої душі, тобто у втраті ілюзій і відчаї. Це як хвороба, яка паралізує нас і заважає дивитися далі. Ми можемо бачити образ у лихоманці тещі Петра. Лихоманка попереджає про якесь зло. Це як симптом того, що щось у нашому організмі не працює. На духовному рівні це виражається в смутку або кислотності, що є несприйняттям Божих речей. Лихоманка ослаблює і залишає людину розслабленою. Духовна слабкість приносить те ж саме. Тоді ми дозволяємо, щоб нас тягнула вниз млявість, незацікавленість, і наше життя вступає на схил, по якому все важче підніматися.

Ісус зцілює як фізичні, так і духовні недуги. Він зцілює фізичні недуги, і це є ознакою того, що Він зцілює внутрішні недоліки. Ісус простягає руку допомоги всім, хто страждає. Коли людина виявляється нездатною наблизитися до Бога, чи то через те, що відчуває себе недостойною, чи з якихось інших причин, Бог шукає спосіб прийти до неї. Сьогоднішнє Євангеліє показує нам бажання Ісуса достукатися до кожного: "Ходімо в сусіднє село і там проповідуймо, бо для того Я прийшов".

Як часто в житті ми страждали від духовної лихоманки. Можливо, і зараз ви так себе почуваете, ніби не маєте ніякого бажання, ніяких ілюзій, ніби тягнетесь по життю. Іноді на це є причина, яку ви можете виявити. Але іноді - ні. І ти запитуєш себе: що зі мною відбувається, чому цей смуток, ця млявість, відсутність сенсу? І докладаєш великих зусиль, які ще більше тебе ослаблюють. Настав час звернутися до Господа: "Господи, зціли мене. Господи, зціли мене, бо я впав і не можу встати. Ти мене любиш, Ти все можеш. Господи, зціли мене.

Я визнаю, Господи, що в мене лихоманка, що я хворий і впав під вагою своїх обмежень, своїх страждань, своїх помилок і своїх гріхів. Ти - справжні ліки, яких я потребую. Ти єдиний, хто може мене зцілити. Незважаючи ні на що, я знаю, що Ти любиш мене, що Ти дбаєш про мене, бо Ти дивишся на мене і наближаєшся до мене. Сьогодні священик скаже: "Це Агнець Божий, який бере на себе гріх світу". А я, дивлячись на Тебе, бо впізнаю Тебе в Хлібі, попрошу Тебе: "Господи, я недостойний, щоб Ти увійшов у мій дім, але одного Твого слова буде достатньо, щоб мене зцілити". І Ти, Господи, доторкнешся до мене, подаси мені руку, потягнеш мене, зцілиш мене, і я відчую в собі нові сили, щоб піднятися. Це тільки Ти можеш мені дати.